

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/18/2017
Identifikačné číslo spisu:	3708206950
Dátum vydania rozhodnutia:	17.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Franciscy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:3708206950.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne Slovenskej republiky, za ktorú koná Slovenský pozemkový fond, so sídlom v Bratislave, Búdková č. 36, IČO: 17335345, proti žalovanej N. Q., bývajúcej v H. zastúpenej JUDr. Samuelom Baránikom, advokátom so sídlom v Bratislave, Podjavorinskej č. 7, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 14 C 218/2008, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 16. júna 2016 sp. zn. 4 Co 377/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa v konaní domáhala určenia, že výlučnou vlastníčkou nehnuteľností v katastrálnom území Q. vedených v katastri nehnuteľností v registri „C“ ako parcela č. 791/10 - trvalý trávnatý porast vo výmere 945 m², parcela č. 791/15 - trvalý trávnatý porast vo výmere 721 m², parcela č. 791/16 - ostatné plochy vo výmere 195 m², parcela č. 791/20 - ostatné plochy vo výmere 290 m² a parcela č. 791/21 - ostatné plochy vo výmere 44 m² (ďalej aj len „sporné pozemky“), je Slovenská republika v správe Slovenského pozemkového fondu (ďalej len „SPF“).

2. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 2. februára 2015 č.k. 14 C 218/2008-344 určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou sporných pozemkov; rozhodol tiež o trovách konania. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa osvedčila svoj naliehavý právny záujem na požadovanom určení [§ 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“)] a v danom prípade je aktívne vecne legitimovaná. Pasívna vecná legitimácia žalovanej vyplýva z toho, že v katastri nehnuteľností je vedená ako výlučná vlastníčka sporných pozemkov v zmysle notárskej zápisnice spisanej 13. novembra 1998, ktorá osvedčuje vyhlásenie žalovanej o vydržaní vlastníckeho práva (ďalej len „notárska zápisnica“). Žalovaná do notárskej zápisnice uviedla, že oprávnenosť svojej držby vyvodzuje z dlhodobého užívania sporných pozemkov jej rodičmi. Podkladom pre vydanie notárskej zápisnice bol geometrický plán vyhotovený 22. septembra 1993 (ďalej len „geometrický plán z roku

1993“), ktorý bol ale vyhotovený v rozpore so skutočným stavom, lebo nerešpektoval neknihovanú verejnú cestu. Stav zodpovedajúci skutočnosti zachytil až geometrický plán z 11. júna 2008 (ďalej len „geometrický plán z roku 2008“). Po vykonanom dokazovaní dospel súd prvej inštancie k záveru, že rodičia žalovanej neboli za účinnosti uhorského obyčajového práva dobromyseľnými držiteľmi parcely a žalovaná nepreukázala, na základe čoho (akého titulu) vstúpila do držby časti neknihovanej parcely č. 801. Podkladom pre záver o dobromyseľnosti jej držby nemôže byť súhlasné stanovisko obce k vydržaniu, ohradenie pozemkov, dlhodobé užívanie bez spochybňovania držby alebo vlastníctva, ale ani geometrický plán z roku 1993. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie opodstatnenej žalobe vyhovel; o náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 a § 148 O.s.p.

3. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 16. júna 2016 sp. zn. 4 Co 377/2015 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.) s tým, že „uvedený geometrický plán je súčasťou tohto rozsudku“; žalobkyni nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Stotožnil sa s právnymi závermi súdu prvej inštancie a tiež s odôvodnením jeho rozsudku (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Konštatoval neopodstatnenosť odvolacej námietky žalovanej, podľa ktorej SPF nebol oprávnený konať za žalobkyňu v časti týkajúcej sa pozemkov vedených ako „ostatná plocha“. Za nedôvodnú označil aj odvoláciu námietku spočívajúcu v argumentácii, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa názoru odvolacieho súdu založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie na správnej aplikácii a interpretácii ustanovení súčasnej a predchádzajúcej právnej úpravy držby a vydržania. Poukázal na to, že notárska zápisnica nemá konštitutívne účinky, len osvedčuje existenciu vyhlásenia určitého obsahu, nie jeho pravdivosť alebo súlad s právnym stavom. Aj podľa názoru odvolacieho súdu je opodstatnený záver, že v danom spore nebola splnená významná podmienka vydržania - oprávnená držba. K odvolacej námietke, že sporná časť nehnuteľností nebola v minulosti neknihovanou parcelou, odvolací súd uviedol, že záväzná je pozemkovoknižná mapa, v ktorej sporná parcela nie je označená parcelným číslom, teda ide o neknihovanú parcelu. Podľa názoru odvolacieho súdu je neopodstatnená aj námietka žalovanej, že jej prvoinštančný súd odňal možnosť realizovať jej procesné oprávnenia. Na štyroch pojednávaniach jej súd prvej inštancie vytvoril dostatočnú možnosť vyjadriť sa k predmetu konania a k výsledkom dokazovania. Odvolací súd, nesúhlasiac s námietkou žalovanej o nedostatočnom odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie, konštatoval, že napadnutý rozsudok má všetky náležitosti vyžadované zákonom, obsahuje stanoviská a argumentáciu obidvoch procesných strán, vysvetľuje, z ktorých dôkazov vychádzal súd, akými úvahami sa riadil, a zároveň odôvodňuje posúdenie veci po právnej stránke. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie datované 7. septembrom 2016. Podľa jej názoru došlo v konaní k procesným vadám zmätočnosti uvedeným v § 420 písm. c/ a f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Procesnú prípustnosť dovolania vyvodila žalovaná aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

4.1. K argumentácii týkajúcej sa procesnej vady v zmysle § 420 písm. c/ CSP žalovaná uviedla, že štát je osobitný subjekt, ktorý nemôže pred súdom samostatne konať, teda nemá spôsobilosť samostatne pred súdom konať. Vzhľadom na to musí za štát konať jeho zákonný zástupca určený osobitným predpisom (§ 73 CSP). Vo vzťahu k pozemkom, ktoré sú v katastri nehnuteľností vedené ako „ostatné plochy“, nebol SPF oprávnený konať za štát. Je síce pravdou, že s účinnosťou od 1. januára 2008 bolo rozšírené oprávnenie SPF konať za štát (medziiným) v konaniach, v ktorých je vlastníctvo štátu sporné, táto zmena sa ale týkala iba poľnohospodárskych pozemkov; „ostatné plochy“ takými nie sú. V sporoch o vlastníctvo nepoľnohospodárskej pôdy nekoná za štát SPF. Vzhľadom na to, že v danej veci žalobu nepodal štát zastúpený na to oprávneným subjektom, bolo konanie v časti týkajúcej sa pozemkov označených ako „ostatné plochy“ zmätočné a malo byť zastavené.

4.2. K procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ CSP došlo tým, že súd nevykonával dokazovanie listinami označenými žalovanou a v odôvodnení ani neuviedol, prečo tak postupoval. Na existenciu týchto, tzv. opomenutých dôkazov, odvolací súd vôbec neprihliadol a napriek tomu konštatoval súlad odôvodnenia prvoinštančného rozsudku so zákonom (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Z porovnania rozsudkov súdov je zrejmé,

že odvolací súd úplne rezignoval na prieskum rozsudku súdu prvej inštancie a zašiel tak ďaleko, že „jeho rozhodnutie obsahuje vady zásadnej, hrubej a podstatnej povahy, ktoré nemôžu ostať nepovšimnuté v svetle práva žalovanej na spravodlivý súdny proces“.

4.3. Žalovaná na podporu argumentácie, že jej dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP uviedla, že odvolací súd sa svojím právnym názorom (v zmysle ktorého pre nadobudnutie vlastníctva je rozhodujúca nie oprávnenosť držby toho, kto nehnuteľnosť drží, ale jeho právnych predchodcov) odklonil od zaužívanej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vyjadrenej v judikáte R 73/2005 a rozhodnutiach sp. zn. 5 Cdo 87/2010 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte uvádza v zátvorke odkaz na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)]. V jeho rozhodnutiach je konštantne zastávaný názor, podľa ktorého je pri vydržaní ospravedliteľný skutkový omyl držiteľa (3 Cdo 97/2009 a 6 Cdo 78/2011), ku ktorému na strane žalovanej došlo aj v danom prípade. Jej omyl bol vyvolaný konaním kompetentného orgánu štátu (6 Cdo 66/2010) a obce, ktoré v nej vyvolalo dojem, že užívaním parcely č. 801 nekoná bezprávne.

4.4. Prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP vyvodzovala žalovaná z toho, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola dosiaľ vyriešená otázka, či v ustanovení § 130 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka (podľa ktorého sa v prípade pochybností predpokladá, že držba je oprávnená) je upravená hmotnoprávna vyvrátiteľná domnienka s procesnými dôsledkami vyplývajúcimi z § 192 CSP. O dosiaľ dovolacím súdom nevyriešenú otázku ide tiež v prípade otázky, či sa podľa uhorského obyčajového práva vyžadoval alebo nevyžadoval titul pre vstup do dobromyseľnej držby a súčasne či sa držba považovala v prípade pochybností za dobromyseľnú.

4.5. Z týchto dôvodov žalovaná žiadala napadnutý rozsudok dovolacieho súdu a tiež ním potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie (oba rozsudky v časti týkajúcej sa poľnohospodárskej pôdy) zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, resp. konanie v časti týkajúcej sa nepoľnohospodárskej pôdy konanie zastaviť.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že napadnutý rozsudok vychádza z vecne správnych skutkových a právnych záverov súdov. Podľa jej názoru neobstoí argumentácia žalovanej o prípustnosti podaného dovolania v zmysle § 420 písm. c/ a f/ CSP, ale ani v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Žiadala preto dovolanie zamietnuť.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Procesné účinky dovolania žalovanej boli teda vyvolané po tomto dni. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a odvolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie dovolacieho súdu (1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

8. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže

uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Táto otázka je otázkou zákonnosti [porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 172/06, IV. ÚS 35/02, II. ÚS 137/09, II. ÚS 142/09, I. ÚS 531/2016, m.m. I. ÚS 214/2016].

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

10. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (viď rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03).

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Žalovaná prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje nielen z ustanovenia § 420 písm. c/ a f/ CSP, ale (zároveň) aj z § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

14. Z ustanovení CSP, ktoré sa vzťahujú na dovolacie konanie, nevyplýva jednoznačne, či prichádza do úvahy súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP, ako aj v zmysle § 421 CSP.

15. Otázka možnosti súbežného uplatnenia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle týchto ustanovení CSP bola riešená veľkým senátom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktorý v uznesení z 19. apríla 2017 sp. zn. 1 VCdo 2/2017 konštatoval, že: (a) kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná, (b) ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP, (c) ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

15.1. Veľký senát doslovne uviedol, že „pokiaľ sa v dovolaní namieta nie iba jedna procesná vada zmätočnosti, dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku musí zvážiť, či sú jednotlivé aspekty tvrdených dôvodov prípustnosti dovolania kompatibilné alebo či sa snád navzájom nevylučujú. V prípade dovolacej argumentácie, podľa ktorej v určitom spore došlo súbežne k viacerým, zákonom samostatne kvalifikovaným vadám zmätočnosti, musí vziať dovolací súd na zreteľ, že jednotlivé dôvody prípustnosti dovolania nie sú v § 420 písm. a/ až f/ CSP vymedzené náhodne, v poradí, ktoré by nemalo logické opodstatnenie, vnútornú väzbu, previazanosť a podmienenosť. Legislatívne usporiadanie týchto dôvodov prípustnosti dovolania v zákone zreteľne vyjadruje vyšší stupeň intenzity procesnej chyby súdu a tiež významovú nadradenosť dôvodu zmätočnosti uvedeného v prednejšom poradí pred dôvodmi prípustnosti vymenovanými v ďalšom poradí. V dôsledku takéhoto

usporiadania platí, že pri argumentácii dovolateľa týkajúcej sa procesnej vady zmätočnosti uvedenej v prednejšom poradí už nemá opodstatnenie ďalšia argumentácia týkajúca sa procesnej vady zmätočnosti uvedenej v nasledujúcom poradí. Pri zohľadnení požiadavky, aby dovolanie ... bolo podané uvážlivo, s plným presvedčením a istotou o opodstatnenosti v ňom uvedených argumentov, ako aj s vedomím všetkej (procesnej) zodpovednosti dovolateľa za obsah a kvalitu spracovania dovolania, je zrejmé, že do rozporu s účelom a zmyslom dovolacieho konania sa dostáva napríklad dovolanie v časti tvrdiacej prejednanie a rozhodovanie veci vylúčeným sudcom (§ 420 písm. e/ CSP) vtedy, keď sa v ňom zároveň v inej časti namieta, že súd vôbec nemal právomoc vec prejednať a rozhodnúť (§ 420 písm. a/ CSP)“.

15.2. V ďalšej časti vyššie označeného uznesenia veľký senát zhrnul, že „pokiaľ dovolateľ, uvedomujúci si závažnosť svojej argumentácie a jej procesných dôsledkov, uvedie pre účely dovolacieho konania, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva zároveň z viacerých dôvodov zmätočnosti, dovolací súd sa obmedzí len na posúdenie relevantnosti tej dovolacej argumentácie, ktorá sa týka dovolateľom namietanej vady zmätočnosti upravenej v ustanovení § 420 písm. a/ až f/ CSP v prednejšom poradí. V takom prípade už - bez ohľadu na úspešnosť alebo neúspešnosť uplatnenia dôvodu prípustnosti dovolania uvedeného na prednejšom mieste - neskúma opodstatnenosť tvrdenia dovolateľa o existencii procesnej vady upravenej v § 420 CSP v ďalšom poradí“.

16. Uvedeným rozhodnutím veľkého senátu, ktoré je dostupné aj na internetovej stránke najvyššieho súdu (www.nsud.sk), sú senáty najvyššieho súdu viazané (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP).

17. Vec prejednávajúci senát, riadiac sa právnymi závermi vyjadrenými v označenom rozhodnutí veľkého senátu, skúmal prípustnosť dovolania žalovanej len podľa ustanovenia § 420 písm. c/ CSP (nezaoberal sa teda prípustnosťou jej dovolania z hľadiska ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ale ani z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP).

18. Podľa § 420 písm. c/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník.

19. Ustanovenie § 420 písm. c/ CSP dopadá na procesnú situáciu, v ktorej sú kumulatívne splnené obidve podmienky z neho vyplývajúce, teda to, že procesnou stranou bol ten, a) kto nemal spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a b) za koho nekonal (hoci mal) zákonný zástupca alebo procesný opatrovník.

20. Každý môže pred súdom samostatne konať v rozsahu, v akom má spôsobilosť na právne úkony (§ 67 CSP). Toto ustanovenie upravuje oprávnenie určitého subjektu samostatne pred súdom konať, t.j. realizovať v civilnom konaní jednotlivé procesné úkony.

21. Ako strana v civilnom konaní môže vystupovať aj právnická osoba. Pokiaľ je účastníkom občianskoprávných vzťahov štát, je právnickou osobou (§ 21 Občianskeho zákonníka). Na konanie štátu pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za štát (§ 73 CSP).

22. Právnická osoba nadobudnutím procesnej subjektivity nadobúda tiež procesnú spôsobilosť. Z procesného hľadiska má štát procesnú subjektivitu a tiež neobmedzenú procesnú spôsobilosť. Na strane štátu nemôže dôjsť k nedostatku procesnej spôsobilosti.

22.1. Odborná právnická literatúra už pred 1. júlom 2016 dospela k názoru, podľa ktorého „spôsobilosť právnickej osoby na právne úkony a plná procesná spôsobilosť je teda totožná s okamihom, kedy sa právnická osoba stáva subjektom práva“ (porovnaj Jaroslav Krajčo a kolektív, Občiansky súdny poriadok, Komentár, I. diel, Eurounion, 2010, str. 127). Konštatovala tiež, že „právnické osoby a štáty ju (procesnú spôsobilosť) majú bez obmedzenia“ (porovnaj Števček/Ficová a kolektív, Občiansky súdny poriadok, Komentár, Nakladatelství C. H. Beck, 2009, str. 670).

22.2. Najvyšší súd už v minulosti konštatoval, že „o procesnej spôsobilosti štátu nemožno mať pochybnosti“ (3 Cdo 398/2012). Nedostatok procesnej spôsobilosti sa reálne môže vyskytnúť iba na strane fyzickej osoby (3 Cdo 398/2012).

23. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že k žalovanou namietanej procesnej vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. c/ CSP nedošlo a jej dovolanie nie je podľa tohto ustanovenia prípustné.

24. Najvyšší súd so zreteľom na vyššie uvedené odmietol dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c/ CSP; rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.